

La rata

Què hi fa, exposada d'aquella manera, a la intempèrie?

Foto: freestocks.org

Dijous a la nit. Torno del cine amb moto, a quarts d'una. A la Meridiana, m'aturo davant d'un semàfor en vermell. Per ser tan tard, hi ha força trànsit. Al meu costat, una mica més endavant, un taxi. Miro a la dreta. És un tram prou il·luminat de la Meridiana, i les voreres hi són amples, noves de trinca, amb espai per al carril bici i per fer-hi fúting si calgués. Em sento bé, he passat una vetllada agradable amb la C., que aconsegueix sense saber-ho que se'm buidi el pensament i es calmin les turbulències. Em sento bé, doncs, i mentre m'espero que canviï el semàfor miro sense veure, passo amb els ulls a través dels arbres de la vorera, de les llambordes, dels edificis. Els traspasso com si fos un fantasma, amb la ment totalment en blanc.

Llavors la veig. És enorme, allargada, marró. Amb una cua que em fa la impressió de ser quilomètrica. Es mou amb rapidesa per aquella vorera àmplia i neta, amb el morro apuntant cap endavant, potser neguitosa, com si no sabés on anar, però decidida a anar a algun lloc.

Més que fàstic, la primera reacció és de desconcert. Què hi fa, en un lloc ample, ben il·luminat i més aviat net? Què hi fa, exposada d'aquella manera, a la intempèrie? D'on ha sortit? No hi ha descampats ni contenidors d'escombraries en aquest tram d'avinguda. Què fas aquí?, li pregunto sense veu, però ella ni em mira, si em mirés a la cara hi descobriria la sorpresa i una inconfessable admiració (barrejada amb fàstic) per tanta insolència.

El semàfor vermell és etern. Me n'adono quan veig com fa mitja volta i es dirigeix, ràpida, cap al pas de vianants. Se'm glaça la sang. Incrèdula, miro com creua el semàfor davant meu, com si fos una persona, trepitjant les ratlles blanques sense vacil·lació.

Però deu ser que hi ha massa llum, o que de cop i volta l'altra vorera li sembla inabastable, perquè s'hi repensa i es fica sota el taxi que hi ha a la meva esquerra. El semàfor continua vermell (què espera per deixar-me fugir?), i sé que passarà tot el que passa després. Per això no m'estranyo quan la veig aparèixer de sota el taxi i dirigir-se cap a mi. Directa a la meva cama esquerra. Sóc incapaç de moure'm. No em vull creure que estigui passant el que temia. Té el morro gairebé enganxat a la punta de la meva bota esquerra. Li veig els bigotis, el morro punxegut, el cos allargat i la cua infernal. Estic glaçada. Se m'han congelat els pulmons.

I dono gas per espantar-la, perquè el semàfor encara està vermell i no puc avançar. Ho aconseguixo. Desapareix davant de la meva moto, reapareix per la dreta i d'un salt torna a la vorera, d'on havia sortit. No tinc ni palpitations. No sóc capaç de processar-ho. La veig moure's un altre cop per la vorera ampla i ben il·luminada i més aviat neta, com al principi, com si no se n'hagués mogut, com si no hagués tingut la gosadia i la insolència d'acostar-se'm a despertar-me tots els dimonis.

El semàfor es posa en verd. Arrenco amb una pregunta foradant-me el cervell.
Per què has vingut?
Per què has vingut?
Per què has vingut?

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com/>) .